

ство той да бе суров, необуздан човек, който много малко насочваше живота си според наредбите на жреците и волята на боговете, все пак той бе достатъчно много египтянин и доста яко проникнат от възгледите на своя народ, за да презре всички веропоучения. Никоя религиозна догма*), обаче, не бе тжй свещенна за египтяните, както учението за задгробния живот; и макар за великия Фараон да же благоволенията на жреците да му беше безразлично, и макар той при сжзнанието на своята мощ да не се плашеше от наказанията на боговете на земята, все пак никога не беше му дошло на ум, че радостите на задгробния живот могат да му бждат отнети. Ако пжк пжрвожреца имаше право? Ако наистина го заплашваше тая ужасна опасност? Привидно спокоен изслуша той жреца; па и сега още, след като Анах си бе оти-

шжл, седеше потжнал той в мрачни мисли, но без проява на някоя особна възбуда. Достигнал ли беше пжрвожреца своята цел? Вджлбочил ли се бе царя наистина в себе си? Позамислил ли се бе той, да тури край на своето подбуждаше кжм недоволство поведение и да отмени срамното запрещение за жертвоприношенията?

*) Положение, закон, наредба

Неочаквано Фараона скокна и почна да крачи с голями, бжрзи крачки из залата на сам-натам.

„Не ще постигнат те това“, говореше си той гласно, „и докато аз, Хеопс, сжм цар на Горни и Долни-Египет, още имам аз да заповядвам. Една сграда ще поржчам да построят, която ще трябва да запазва телото ми срещу всички удари и лоши помисли на людето.“

И още в сжщия ден изпрати той пратеници по всичките части на страната и заржча да повикат при него способни, учени майстори — градачи. Дванайсет измежду тях избра той, затвори се с тях в своите покои и им откри плана си. Тоя план беше: да се сжгради една гробница, която трябва да бжде тжй яка, щото никаква човешка или природна сила да не може да я отвори.

„Моето царско мжртво тяло“, рече той, „трябва да бжде сигурно за винаги, както от злите помисли на хората, така и от вжлните на водите и от люлението на земята. Нека хората да тжрсят, но да не могат да намерят, нека вжлните да бушуват, но да биват отблжсвани, нека земята да се люлее, но Фараоновия гроб да не се люлее заедно с нея. И при туй, не скрит под земята трябва да бжде гроба, а още от далеч видим; като планина високи трябва да се издигат каменните маси и направят името Хеопс безсмъртно, каквато е и неговата душа.“

„А сега идете си и си направете планове; след три дена елате при мене пак и ми ги сложете пред очите. Който ми донесе добжр план, ще бжде втория човек след мене в царството, ала — забележете си добре — само един ще бжде той; всичките други, без изключение, ще трябва да умрат“.

Дни и нощи безспирно седяха майсторите — градачи, всеки в своята стая, пред раздиплени папирусови свитжци; никой не можеше да отбегне заповедта на Фараона. Един план след друг се появяваше в изплашените глави, но никой от тях не бе пжлен. Страх и смржтен трепет работеха заедно с тях на планове и не допускаха да се приближи никаква радостна надежда и никаква победна радост, които са толкова необходими за постигането на едно трудно дело.